

37

qval, på våra plågares hån och grymhet! Hämd! Hämd!
Nedgören dem.

Och störtande på matroserne, svängde han sina kedjor och krossade hufvudskålen på den närmast stående. Blod och hjerna sprutade omkring, och den dödade föll. Denna anblick retade de svartes blodtörst, och med raseri rusade de på matroserne. En fruktansvärd strid började. Besättningen, med kaptenen i spetsen, försvarade sig med förtviflans mod. Rummet genljudade af negrernas gälla skrik, af Loangos rop om hämd, af kaptenens högljudda kommando, af vapnens skramlande, af de döendes och sårades jemmerrop. Vattnet i rummet blef mörkrödt af blod. Lik, svarta och hvita, summo omkring, och deras antal ökade sig med hvarje minut. Negrerne fäktade med afrikanskt raseri, som icke skonade de sårade och döda, ännu mindre de lefvande. Till och med de, som fallit, upphörde icke att tillfredsställa sin hämd. Med tänderne höggo de fast i de hvitas lemmar, ryckte omkull dem och strypte dem med sista kraften i deras näfvar.

Loango rasade omkring, såsom det af ett skott träffade lejonet. Hans ögon tycktes spruta gnistor, hans stämma, som blef hesare af det ständigt upprepade hämdskriket, uppbyggade alltid ånyo hans landsmäns raseri. Såsom en ursinnig störtade han sig i det förfärliga tumultet och svängde med aldrig hvilande raseri de tunga kedjor, som hade tryckt hans kropp. Med öfvermenschlig ansträngning